

Petr Hájek: Otázka volby: Válka už začala. Má jen jiné kulisy než za Hitlera. V jejím čele opět Německo. Cenzura, kontrola a represe odboje. Má smysl jít k volbám?

- CZ24 News | 6. září 2021

Petr Hájek upozorňuje všechny "protiproudaře", že další číslo obnoveného měsíčníku MY šlo právě do prodeje - a v této souvislosti klade i několik zásadních otázek před blížícími se všeobecnými volbami

Je tady další číslo obnoveného MYčka. Na to srpnové přišla spousta čtenářských odpovědí. Moc za ně děkujeme, protože byly plné slov nadšení, povzbuzení a odhodlání pomoci při rozšíření „nového MY“ mezi další čtenáře „vlastenecké fronty“. Protože nemáme prostředky na kampaň, stále o nás ví málo lidí. Z dopisů však trochu vyčníval jeden, který mě nicméně zaujal právě proto, že vyjádřil jistou pochybnost.

Dobrý den, jsem rád, že se dobrá věc podařila, znovu vycházíte, a mám právě koupené a dočtené nové číslo! Z úvodníku vím, že je Vaším záměrem „více přitvrdit“ ve vztahu k současnému dění. Můj první dojem je ale i současně trochu obava, aby „se to“ nepřehnalo. Předchozí čísla se mně zdála více nadčasová. Je to z mojí strany první spontánní vazba z nového čísla, držím vám palce a příští měsíc znovu „na přečtenou“!

S pozdravem

Šatra

Dobrý den i Vám,

docela Vaší poznámce-obavě rozumím. Vyplývá z ní, že jste dlouhodobým čtenářem MYčka, takže máte srovnání.

Je to samozřejmě vždycky potíž. A já sám jsem během posledních téměř tří let při redakčních výjezdech před čtenáři obhajoval právě tu „nadčasovost“. A odkazoval na to, že k bezprostředním reakcím na politiku slouží především internetový Protiproud, který rovněž rediguji.

Jenže v posledním roce - a půlku z něho jsme nemohli tisknout - se stalo s naší (a nejen naší) zemí něco naprosto nevídaného a neslýchaného. Prostě jsme překročili Rubikon, vykročili někam, odkud už není návratu. Tedy ne my. Udělala to, aniž se nás ptala, vládnoucí politická elita - ruku v ruce s významnou částí parlamentní „opozice“. A najednou je všechno jinak. K tomu už ale není možné mlčet. Na to musíme my (i MY) přece jen reagovat.

Jsme vlastenecky zaměřený časopis. Ta slova v sobě nesou základ: vlast - a čas. Minulý i současný. Dvě různoběžky protínající se v budoucnosti, o kterou nám pochopitelně jde ze všeho nejvíc. Budoucnosti naší, našich dětí a vnuků, našich blízkých, našich spoluobčanů.

Dramatická minulost našeho státu a jeho národů je něco, na co nesmíme zapomenout – a právě proto se o to současní mystifikátoři tolik snaží. Vycházejí – vědomě i nevědomky – z Orwellovy „definice“ totality: „Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost. Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost.“ Nechceme-li proto, abychom ztratili minulost, musíme se poprat i o přítomnost.

Ne, že bychom na to předtím rezignovali. Ale na druhé straně Rubikonu je krajina už tak dramaticky proměněna, že zápas o minulost musíme vést v přítomnosti daleko rozhodněji a jednoznačněji. Je to jistě otázka míry a proporcí. To teď právě hledáme. Ale není-li přítomnost taková, jaká byla před zjevně dlouho připravovaným „úderem“ covidismu, nemůže zůstat beze změny ani MY.

Spoléháme na to, že v tomto hledání míry nám budete Vy a všichni naši čtenáři nápomocni právě svou reflexí. Moc za ni děkujeme – a těšíme se na další.

Odpověď jsem odeslal, ale v hlavě mi to leželo dál. A tak jsem se rozhodl připsat ještě pár řádků:

Když jsem před (mnoha) lety založil a pár let řídil časopis Reflex, napsal jsem do něj takový úvahový seriál. Jmenoval se Otázka viny – protože se inspiroval stejnojmenným esejem (Die Schuldfrage) německého filosofa a psychologa Karla Jasperse. Vydal jej hned v roce 1946 a zabýval se v něm otázkou německé viny za rozpoutání hrůz Hitlerovy světové války. Protože jsme právě byli po převratu (Reflex začal vycházet pár měsíců po Listopadu), připadalo mi správné podobně zvednout tuto otázku také u nás. Bez ohledu na to, že obě totality byly nesrovnatelné.

Pokusy klást rovnítko mezi „komunismus“ (uvozovky jsou nutné, protože nic takového nikdy nikde nebylo, šlo o státní kapitalismus nazvaný později přesněji „reálný socialismus“) a německý nacismus jsou dílem až pozdější mystifikace „havlistické historické vědy“. Snahy zmást především mladé generace, které čtyřicetiletí po „sametové revoluci z roku 1948“ nezažily. To proto, že se již v té době připravoval „převrat“ z 11. září 2001, který měl odstartovat (a odstartoval) cestu za novou tyranii – jen „vylepšenou“ o do té doby nevídané technologické možnosti cenzury, kontroly a represe „odboje“.

Covidismus – a všechno, co s ním v posledním půldruha roce souvisí – je už jenom zatroubení do „Poslední bitvy“. Tím hůř, že se postupně ukazuje, že nemá jít o restauraci utopického socialismu sovětského typu, ale o něco, co v představách budovatelů Nového světového řádu (Velkého resetu slovy jistého německého Švába) se bude mnohem víc podobat utopii Vůdcově. Jaspers (sám za Hitlera pronásledovaný) si především kladl otázku po německé vině morální. Ptá se sebe a svých spoluobčanů, jak je možné, že nechali svou lhostejností Hitlera tak zesílit. „Jak to že jsme nešli do ulic, ani nekřičeli až do zničení?“ A tuto vinu nelze podle Jasperse označit jinak, než jako vinu vůči Bohu: je to vina metafysická, vina před Bohem jako Stvořitelem.

Abychom si nemuseli jednou klást podobné otázky (a tak zoufale na ně odpovídat), musíme něco dělat právě teď. Někteří chodí do ulic a „křičí až do zničení“ – ale marně. Mediální stroje je převálcují. Jenže k jednomu podstatnému výkřiku – či jeho možnosti – se právě blížíme. Jsou to všeobecné volby.

Někteří skeptici soudí, že by nejlépe bylo je bojkotovat. Jiní, že nenacházejí, komu dát hlas. Další se zase obávají, že je příliš mnoho skutečně opozičních stran a hnutí, takže hrozí, že mnohá z nich nepřekročí limit pro vstup do parlamentu. A tak by prý bylo lepší „hodit to tam“ jen tomu, kdo má největší šanci, aby „hlasy nepřišly vniveč“.

S myšlenkami na Jasperse se ani s jedním takovým postojem neztotožňuji. Ať spekulují ti, kdo námi chtějí manipulovat – a kvůli tomu se shlukují do všemožných šílených „koalic“. MY však máme zatím ještě tu úchvatnou možnost volit podle sebe. Protože hra na demokracii velí švábům udržovat

alespoň její kulisy. Ale i v nich lze ještě sehrát jinou partii, protože žádný (lidský) plán uchvatitelů nakonec nikdy nevyjde.

Určitě proto volit pojďme. A zvolme tak, jak nám káže rozum a srdce. Bez spekulací. Je to povinnost morální – a proto i metafyzická.

Jediná srozumitelná otázka dneška: Otázka volby.

Autor: Petr Hájek